

заподіяної шкоди, у випадку моральної шкоди така оцінка буде умовною і здійснюватиметься на розсуд суду. При цьому, слід погодитися з думкою І. С. Ніжинської, що на сьогодні у ЦК України законодавець не встановлює мінімального і максимального розмірів компенсації за моральну шкоду. На її думку, визначити відповідальність за таку шкоду в якійсь конкретній грошовій сумі неможливо, оскільки, по-перше, кожна справа має свої особливості, по-друге, повинно зберігатися компенсаційне призначення інституту відшкодування моральної шкоди. Не може бути мови про еквівалент відшкодування, оскільки виміряти розмір, глибину, силу людського болю неможливо. Але розмір такого відшкодування не повинен бути настільки малим, щоб вона втратила своє дійсне призначення, чи настільки великим, щоб призводив до безпідставного збагачення потерпілої особи. Тому проблема мінімального і максимального розмірів такої компенсації повинна бути вирішена законодавчо, зокрема, нормами ЦК України.

Що стосується реалізації вказаних положень про відшкодування моральної шкоди, на жаль, відповідна судова практика з цих питань не є сформованою. Мають місце лише окремі судові рішення, в яких окреслені питання відшкодування моральної шкоди за вчинені державою правопорушення у сфері нормотворчої діяльності.

Таким чином, можна дійти висновку про те, що шкода, завдана органами державної влади в сфері нормотворчої діяльності включає у тому числі і моральну шкоду, яка підлягає відшкодуванню незалежно від вини заподіювача.

Одержано 12.10.2017

УДК 347.962.3(477)

Олександр Євгенович ЖЕЛЕЗОВ,

доцент кафедри загальноправових дисциплін факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-6173-8795>

ПРОФЕСІЙНА ТА МОРАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПРОФЕСІЙНИХ СУДДІВ ЗА КОДЕКСОМ СУДДІВСЬКОЇ ЕТИКИ ТА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

На сьогодні дуже гостро постає питання про те, що суддя при здійсненні своїх повноважень повинен бути дуже моральною людиною і прикладом для суспільства. В колишні часи СРСР норми

моралі були уніфіковані так званим «Моральним кодексом будівника комунізму», і хоча норми моралі не є запорукою для обов'язкової відповідальності в СРСР, існувала ст. 6 Конституції 1907 р., яка прописувала, що Комуністична партія є керівником всього суспільства «... керівна і направляюча сила Радянського суспільства».

Після оголошення Україною своєї незалежності з початку 90-х років минулого століття почався перехід до загально людських цінностей. Суспільство почало звертати увагу на професійні аспекти етики тієї або іншої професії. У процесі розвитку законодавства про судоустрій взяв свій початок процес корпоративної етики суддів. Переломним моментом постав момент Революції гідності в 2014 році і прийнятий на хвилі цієї події закон України «Про очищення влади». Він постав запорукою для новітнього законодавства на якому базується судова реформа в Україні.

Нове законодавство передбачає дуже розвинуту відповідальність для професійного судді. Це може бути як дисциплінарна відповідальність, передбачена ст. 107 закону України «Про судоустрій та статус суддів», так і моральна відповідальність, яка закріплена ст. 58 вище вказаного закону. Насамперед порушення суддівської етики може мати правові наслідки, коли моральний вчинок не співпадає з Кодексом суддівської етики.

Кодекс суддівської етики був прийнятий 24 жовтня 2002 року, на V з'їзді суддів, але нова його редакція затверджена на XI з'їзді суддів ст. 58 перетворює його на норму прямої дії, і цією нормою права Кодекс суддівської етики перетворюється з корпоративної норми у норму права. Цим кодексом закріплюються всі правові та моральні принципи якими керується суддя як у час проведення судового засідання, так і у своїй позасудовій поведінці. В правовій основі цього кодексу полягають: Конституція України, закон України «Про судоустрій і статус суддів», ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, Міжнародним пактом про громадянські та політичні права, резолюцією Генеральної Асамблеї ООН щодо ефективного впровадження Основних принципів незалежності судових органів, а також Бангалорські принципи поведінки суддів, схвалені резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН від 27 липня 2006 року, Європейською хартією про закон щодо статусу суддів, Рекомендацією CM/Rec (2010) 12 Кабінету Міністрів Ради Європи.

Згідно зі ст.1–3 цього кодексу суддя зобов'язаний бути прикладом додержання вимог закону і принципу верховенства

права, має уникати будь-якого незаконного впливу на його діяльність та не має права використовувати своє посадове становище в особистих інтересах чи в інтересах інших осіб, тобто при зловживанні правом суддя підлягає відповідальності. Але ст. 4 даного кодексу вказує, що ці проступки не можуть бути підставою для дисциплінарного провадження, у разі якщо буде присутнє вчинення іншого правопорушення. У ст. 5–15 описано поведінку судді під час судового процесу, і обов'язки покладені на нього яких він повинен дотримуватися, тому, що у разі їх невиконання на суддю може бути покладено дисциплінарну відповідальність так як це є його поведінка на робочому місці. Мета ст. 15–20 цього Кодексу є уніфікація норм адміністративних та відповідальних з нормами моралі, в тому щоб суддя був не тільки в правовому полі але і у моральному одночасно.

Крім того, закон України «Про судоустрій і статус суддів» передбачає такий правовий інститут як декларація доброчесності цей інститут регулюється ст. 62 цього. Зміст цієї декларації полягає у тому, що суддя зобов'язаний до 1 лютого подати шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України декларацію доброчесності за формою, що визначається Комісією.

Ця декларація доброчесності судді складається з переліку тверджень, правдивість яких суддя повинен задекларувати шляхом їх підтвердження або не підтвердження, в ній зазначаються прізвище, ім'я, по батькові судді, його місце роботи, займана посада та твердження про; відповідність рівня життя судді наявному в нього та членів його сім'ї майну і одержаним ними доходам; своєчасне та повне подання декларацій особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та достовірність задекларованих у них відомостей; не вчинення корупційних правопорушень; відсутність підстав для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності; сумлінне виконання обов'язків судді та дотримання ним присяги; невтручання у правосуддя, яке здійснюється іншими суддями; проходження перевірки суддів відповідно до закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» та її результати; відсутність заборони, визначених законом України «Про очищення влади». Тому можна сподіватися, що переатестація суддів яка планується у зв'язку з проведенням суддівської реформи буде дуже плідною та зробить професійний суддівський корпус ще є моральним прикладом для суспільства.

Згідно з вище викладеним, законодавство України зробило крок у своєму розвитку по відповідальності суддів. Професійний суддя є ключовою особою яка здійснює правосуддя, тому дотримання моральних норм відіграє дуже важливу роль, і ці зміни є важливими й актуальними.

Одержано 12.10.2017

УДК 342.951:351.712

Юлія Олександрівна ЗАГУМЕННА,

професор кафедри теорії та історії держави

і права факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-0617-8363>

АУТСОРСИНГ ДЕРЖАВНИХ ФУНКЦІЙ У КОНТЕКСТІ ЗАВДАНЬ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Невід'ємною складовою сучасного розвитку України є створення та функціонування ефективної системи державного управління, головними завданнями якої є запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади й місцевого самоврядування, забезпечення прав і свобод громадян, надання якісних державних та громадських послуг. Послаблення керованості суспільними процесами, низька якість управлінських послуг, неефективне використання коштів платників податків, низький рівень довіри населення до органів державної влади є тими факторами, які визначають необхідність удосконалення системи публічного управління в Україні взагалі та державного управління зокрема. При цьому доцільно звернути увагу на досвід реформування державного управління в зарубіжних країнах, що дасть змогу дослідити кращі світові практики у цій сфері та визначити перспективи їх адаптації до вітчизняних умов, а також уникнути певних негативних наслідків реорганізації системи державного управління в нашій державі.

У світовій практиці існує широкий спектр інноваційних інструментів управління, які можна застосовувати для розробки і реалізації цільових програм і проектів безпосередньо в державних органах та органах виконавчої влади. Найбільш поширеними інноваційними інструментами в управлінні є: